

Partituren Albert Palm voor zoon Stanley

Albert Palm als jeugdige jongeman.

Stanley Palm, zoon van Albert Palm. FOTO SOLANGE HENDRIKS

Op de groepsfoto, vrn. violist Carlos (Kayochi) Heykoop, pianist Albert Palm, fluitist Papachi da Costa Gomez, bassist Nils Palm. Toelichting van Stanley Palm: „Verder aanwezig mijn moeder 'Miss', George mijn jongere broertje, een zusje van ons van wie het gezicht niet zichtbaar is (waarschijnlijk Twila). En dan heb je de (overgeslagen) onbekende persoon, zichtbaar tussen de bassist en de fluitist, waarschijnlijk iemand die bij gelegenheid meespeelt als percussionist of cuartist. Ik weet niet precies waar en bij welke gelegenheid deze foto is genomen, het lijkt mij een 'ensayo' (repetitie) of een onderonsje op de veranda bij de fluitist of de violist thuis.”

Joop Halman van de Palm Music Foundation, tevens professor Innovatie aan de Universiteit Twente, die onlangs een lintje kreeg uitgereikt tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau, en wiens uitgebreid onderzoek leidde tot de opsporing van vele verloren gewaande partituren van zijn betovergrootvader, de negentiende-eeuwse musicus en componist Jan Gerard Palm, organiseert wederom een hommageconcert voor een lid van deze van generatie op generatie muzikale familie, ditmaal voor Albert Palm. Aanleiding voor het concert, dat vandaag plaatsvindt in samenwerking met de muziekschool, is de uitgifte van de partituren van Albert Palm, die Halman die avond zal aanbieden aan Stanley Palm (1932), de oudste nog in leven zijnde zoon van Albert Palm.

Door Solange Hendriks

De Curaçaose musicus en componist Jan Gerard Palm (1831-1906) heeft ervoor gezorgd dat de door hem ingezette muziektraditie van componeren werd voortgezet door zijn meest talentvolle leerlingen, onder wie zijn muzikale kleinzonen, de componisten Rudolf Palm (1880-1950), John Palm (1885-1925) en Jacobo Palm (1887-1982). Deze zorgden er vervolgens weer voor dat de muzikale fakkel van componeren werd overgedragen aan hun meest talentvolle leer-

gen en jongere generaties van componisten binnen de familie Palm, zoals Albert Palm (1903-1958), Edgar Palm (1905-1998), Stella Spröckel (1938), Robert Rojer (1939) en Jean Jacques Rojer (1976). Albert Palm (1903-1958) kreeg als achtjarige zijn eerste pianolessen van zijn muzikale vader Rudolf Palm (1880-1950). Toen hij 13 jaar oud was, stond hij zijn vader ook al daadwerkelijk bij als invalleur-organist bij de joodse gemeenschap en als pianist in vaders orkest, wat in die dagen inhield het verzorgen

van talrijke feesten in sociale clubs bij families, maar ook in publieke gelegenheden. Later nam hij ook cellolessen bij de Curaçaose musicus en componist Paul Quirino de Lima (1861-1926). Bij de oprichting in 1939 van het Curaçaosch Philharmonisch Orkest werd hij door zijn vader, die een van de medeoprichters was van dit orkest, overgehaald om zich ook te bewaken in het spelen van de contrabas. Hij was een goede society-danser en trad in zijn jonge jaren vaak op als tambú-danser, iets dat in die tijd nog in besloten kring plaatsvond. Zelf organiseerde hij ook tambú-feesten. Daarbij kon hij de tambú op de piano op overtuigende wijze imiteren.

Hij was ook organist van de Loge vanaf 1950, toen hij zijn vader (Rudolf Palm) als zodanig opvolgde na diens overlijden op 11 september 1950. Dit duurde tot 10 juli 1958, de datum van zijn eigen overlijden.

Hij was iemand die moeilijk 'nee' kon zeggen en die het leven meestal van de zonnig-kant zag. Toen hij op 55-jarige leeftijd stierf, had zijn begrafenis meer weg van een manifestatie. Rijk en arm vergezelden hem naar zijn laatste rustplaats, vermeldde de lokale krant.

In gesprek met Alberts oudste nog in leven zijnde zoon, de 84-jarige Stanley Palm: „Ik muziekzaam! In onze jeugd (4 zussen en 3 broers) hebben wij allemaal muzieklessen gekregen, maar daar bleef het bij. Alleen Nils (onze oudste broer) heeft er echt chocola van gemaakt. Hij speelde contrabas tezamen met mijn vader Albert en Julian Coco in het Philharmonisch Orkest onder leiding van Rudolph Boskajon en verder in diverse ensembles (waaronder 'In de Olie' en het ensemble van

Albert Palm als veertigjarige.

een zekere meneer Rijkerna) hier op Curaçao. Mijn antwoord op de vraag is dus, hoewel ik zelf een hartstochtelijk muziek-liefhebber ben, bespeel ik zelf geen enkel instrument. Om echt muzikaal genoemd te worden, moet iemand volgens mij op zijn minst een instrument op niveau kunnen beheersen. Dus met zo'n gedachtegang in acht, val ik graag door de mand.”

En verder: „Hoe het was om op te groeien in een muzikaal milieu als het onze: bij ons was het overal muziek en muzikaliteit wat de klok sloeg. Bleef je thuis of liep je even binnen bij grootvader (Pa-Doddo), of bij oom Om-Ga (Edgar Palm), woonden veel op loopafstand van elkaar. Natuurlijk is dat van grote invloed op je verdere leven. Je groeit op met grote affiniteit voor muziek. Zelfs de woordkeuze in het gewone leven thuis verried muzikaliteit. Als je iets ondeugends deed ('koi mal-mucha'), dan zei pa Albert: 'Bo ta kana foi mat'. Of deed iemand iets eigenzinnigs, dan werd van hem gezegd: 'kada loko ku su tema musikal'. Wij hadden zo'n buurvrouw die tot 's avonds laat met haar poos luidrechtig aan het kissebissen was. Maar ik vertel een volgende keer verder, want mijn vrouw Vayo roept dat het avondeten allang klaar is.”

„Dikwijls was het zo", ver-
teelt Stanley Palm over zijn vader Albert, „dat hij naar aanleiding van een of andere gebeurtenis een muzikale ingeving kreeg, die hij dan noteerde op een of ander stukje papier of schrijfmateriaal in de buurt, dat helemaal niet daartoe geschikt of bestemd was. Was hij in de slaapkamer bezig, dan moesten dikwijls de kartonnen dekseks van mijn moeders schoenendo-

gen het ontgelden. Deze muzikale aantekeningen werkte hij later uit tot een wals of muziekstuk. Zo ging dat. Hij ging er nooit echt voor zitten en zeggen van: 'Jongens, even stil, nu ga ik even een of andere wals, danza of wat dan ook componeren.' Daarom had hij veel moeite met componeren op verzoek of in opdracht van iemand die een wals nodig had. Een uitzondering hierop was, denk ik de wals 'Aura', die hij op verzoek van een Libanese koopman (Arabier, zeggen wij) componeerde ter gelegenheid van de verjaardag van diens dochter. Het zou een galadansfeest worden met een nieuwe openingsdans/wals.

Bij galafesten was het de gewoonte om het dansfeest te openen met een pittige melodieuze dansmars, gevolgd door een zogenaamde 'Grande Valse' zodat de dansparen eerst op de maat van de mars met dansende pas konden marcheren naar de dansvloer, in afwachting van de Grande Valse. Het feest was dan pas 'echt' geopend verklaard en duurde veelal tot het krieken van de volgende dag.

De wals 'Los Sagitarios' werd bijvoorbeeld gecomponeerd naar aanleiding van de steeds ruziemaakende Poppy en George (mijn oudere zus en jongere broer).

'Para Que Amar' (wals) was eigenlijk zijn antwoord op een

De patriarch Jan Gerard Palm met de zijn drie kleinkinderen Rudolph Theodor Palm, John Antonio Palm en Jacobo Palm. De foto is genomen in 1904.

FOTO'S FAMILIEARCHIEF

nogal filosofische vraag van zijn tafel-buurman op een Loge-galabanket, die hem vroeg naar 'de zin of de noodzaak van het beminnen'. Zo'n antwoord kon hij mede onder invloed van de in overvloed vloeiende wijn (en wat dies meer zij) moeilijk onder woorden brengen. Toen schreef hij bedachtzaam het antwoord in notenschrift op zijn tafelservet en speelde vervolgens dit muzikale antwoord voor de broeder op de piano in de ontvangtsaal van de Loge. Dit tot grote verbijstering van de andere broeders.

Albert Palm samen met zijn vader Rudolf Palm. De foto is genomen in 1950, toen Rudolf Palm zijn zeventigste verjaardag vierde.

Zo heeft bijna elk muziekstuk van hem een of andere aanleiding en zijn verhaalje. Er was nooit herhaling tijdens een compositie. De ingeving werd genoteerd, daarna uitgewerkt en de wals was er. Er werd ook niet meer aan getoerd.

Hij hield ook wel van een stevige borrel op zijn tijd en als men hem voorhield dat dit geïngeving niet zo goed was voor de gezondheid, zei hij altijd: 'Jazeker, alcoholische dranken zijn zeer slecht voor de gezondheid, maar alleen de geheelonthouders weten waarom.' (‘Ta esu-

nan ku nunka no a purba, nan so sa ta pakiko.) Later werd ik een variatie op deze leuze terug in een van de boeken van Simon Carmiggelt", aldus de herinneringen van Stanley Palm over zijn vader Albert.

Van de collectie pianocomposities van Albert Palm werd een aantal van de oorspronkelijk handgeschreven partituren aangeleverd in de verzameling van het Mongui Maduro-museum op Curaçao. Maar verrewer het grootste aantal bevindt zich in de particuliere verzameling, die de Curaçaose musicus en com-

ponist Edgar Palm (1905-1998) heeft aangelegd.

Albert Palm met zijn echtgenote, Angela Ricelda Palm-Balentina (1908-1979), beter bekend onder de naam 'Miss'. Foto genomen in 1958 (het jaar van zijn overlijden). Stanley Palm over zijn moeder: „Thuis ziden wij Mani-Mies of Mai-Mies. Zo werd zij ook toegesproken door neven en nichten en ook al onze vriendjes en vriendinnetjes die bij ons kwamen spelen. Zelfs toen iedereen volwassen werd, bleef zij Mani-Mies of Mai-Mies voor ons en de anderen.”

Het concert

Het belooft vandaag een spraakmakend concert te worden, met optredens van vier pianisten, het orkest van het Cultureel Centrum Curaçao (CCC) in Emmastad en ook nog de Politiekapel.

De inloop is vanaf 16.30 uur in de tuin van de muziekschool in Emmastad. De officiële start is om 17.00 uur met twee feestmensen ('Igualdad' en 'Democraat') van Albert Palm, gespeeld in de tuin door de Politieharmonie. Daarna is het concert binnen in de zaal. Vier pianisten spelen die avond

de volgende stukken van Albert Palm: Robert Rojer: 'Miss' (danza); 'Anna' (wals); 'La belle Hélène' (wals); 'Don Pepe' (wals); Randal Corsen: 'Aura' (wals); 'Otrobanda' (wals); Enrico Henriquez & trio: 'Criselda' (wals) en eigen compositie Esther Cheri: 'Para que amar?' (wals) en 'Ina' (wals); Enrico Henriquez dirigeert het orkest van de muziek-

school, dat een aantal stukken uit de hederebundel 'Ban Kanta' zal spelen: 'Mi Curaçao' van Rudolf Palm (1880-1950) en 'Atardi' van Jacobo Palm (1887-1982), die muziek schreef op de tekst van het oudste bewaard gebleven gedicht in het Papiaments van dichtster-componist Joseph Sickman Corsen (1853-1911). En verder speelt Randal Corsen samen met Pernell Saturnino een 'piano-bari', een imitatie op de piano van de tambú, zoals Albert Palm dat teertijds ook deed. Het concert is alleen voor genodigden.